

דימוי-ההמון של חשיבות-עצמית

The Mass Image of Self-Importance

שלום ידידי. אלוהים מברך את כולכם. אלוהים מברך שעה זו. לעתים תכופות דנו ברגשי נחיתות ומקורם האמיתי. זו נטייה [trend] חשובה בטבע האנושי והיא דורשת הבנה נוספת בעבודתכם למציאה-עצמית [self-finding]. אני חושב שהיום כבר ברור לכם היטב שהחשיבות האמיתיות לרגשי נחיתות הן חבויות; בתת-מודע שלכם נרשמים הפגמים והליקויים [imperfections and inadequacies] שלכם, ואף שאינכם רוצים להתייבב מולם ולהשלים עימם, אתם בכל זאת לא מפסיקים לדעת עליהם; את הידיעה הזו אינכם יכולים לחסל, ולכן אתם מבקשים למצוא הקלה מההרגשה הלא נעימה; אתם מאמינים בטעות שההקלה תימצא לכם דרך קבלת תשומת לב, הערצה ואישור[ים] מהסביבה]. רבים מכם כבר גילו בשלב זה שלא משנה כמה אישור[ים] אתם מקבלים, ההקלה [שהם מביאים] היא לכל היותר זמנית בלבד.

בהקשר זה ברצוני לדון בדימוי-המון אחד מסוים אודות העצמי. דימוי-המון זה קיים תמיד, ללא הבדלי תרבות, גיאוגרפיה, תקופה היסטורית או סביבה. קיימים גם דימוי-המון אחרים, הקשורים לזמנים מסוימים ולציוויליזציות מסוימות. דימוי-המון מן הסוג האוניברסאלי, אלה שמקיפים את כלל האנושות, נוצרים משילוב ספציפי של חוסר השלמות האנושית ורצונה של האנושות להגיע לשלמות.

להלן דימוי-המון אחד מן הסוג האוניברסאלי: "אם אני מקבלת תשומת לב או אישור[ים] או הערצה, כל הערך שלי מתחזק [all my worth is established] לא רק בעיני העולם אלא גם בעיניי. אם אני לא יכולה לקבל זאת, פירושו שאני אֶכָּן נחות". למותר לומר שזוהי מסקנה מוטעית; זו אינה מחשבה מודעת, אלא עמדה רגשית לא מודעת. כולכם בלי יוצא מן הכלל תמצאו את הרגש הזה בתוך עצמכם.

היות שזהו דימוי, הוא אשלייתי. מטרת העבודה הזו היא לשחרר אתכם מאשליות, שכן שום אשליה לא יכולה להביא לכם הרמוניה, שלוה וחופש. כל דבר אשלייתי מועד ליצור לכם בעיות. לאשליה המסוימת שבדימוי הזה יש השלכות רבות והיא יוצרת תגובות שרשרת שכולה תוצאות מזיקות לכם ולאחרים סביבכם.

בנקודה זו עלי לחזור ולהדגיש – כדי למנוע כל אי הבנה אפשרית – שהתרופה לֹא נמצאת בהתרסה ובהתמרדות נגד התלות שלכם בדעות של אחרים. באופן לא מודע אתם מתמרדים בדיוק באותה התדירות שבה אתם מפללים להערצה ולאישור[ים]. שני הדברים קיימים בעת ובעונה אחת בנשמה של אנשים רבים, ושניהם מזיקים באותה המידה; שניהם קיימים כתוצאה מאותה תפיסה בסיסית שגויה ולא-בריאה.

הבה נחזור אל דימוי-ההמון המסוים הזה. אנו, בעולמנו, יכולים לשמוע את הנשמות שלכם משוועות/זועקות לקבלת תשומת לב. המימד הארצי מייצר מין רעש חזק כזה מבחינתנו. כשאנו מתקרבים למישור שלכם, כל הנשמות משגרות קריאות וזעקות שאינן נשמעות לאוזניים שלכם, אך אתם יכולים לדמיין עד כמה רועש הדבר עבורנו. קול הנשמה הוא קול רם. כל הרגשות מפיקים צלילים, אבל חשיבות-עצמית שמכריזה על עצמה בקולי קולות אינה קול הרמוני במיוחד.

הביטוי החיצוני של דימוי-המון זה משתנה מאדם לאדם בהתאם למזגו ולמאפייניו האישיים; בהתאם למגמות אחרות, בריאות או חולות, הקובעות את עוצמת הביטוי וסגנונו; ובהתאם לסביבה ולחינוך. כל אלה יחד קובעים עד כמה מזדקרת לעין, עד כמה חזקה ועד כמה ברורה היא הזעקה [לקבלת] אישור[ים] מהסביבה], ובאיזה תחום קיים הצורך בחשיבות-עצמית. אם הדרישה לאישור מזדקרת לעיני אחרים, הדבר לא בהכרח אומר שמבחינה רוחנית, אדם כזה הוא מפותח פחות מאדם אחר, שאצלו הנטייה הזו נסתרת וסמויה יותר. זו שאלה של דרגת ההדחקה.

דרך עבודה על נטייה מסוימת זו, כולכם תגלו בסופו של דבר את החלק בכם הדורש להיות מורם מעם ומוצב במקום הראשון, החלק שרוצה להיות מיוחד. לא די לקרוא לו גאווה [pride]; יש ללכת רחוק יותר ולשאול מדוע אתם מרגישים צורך בגאווה? בגלל המסקנה השגויה [שנובעת] מהדימוי שזה עתה הסברתי. [מסקנה] זו מובילה אתכם להאמין שעם מעמד מיוחד בעיני העולם, רגשי הנחיתות שלכם ייעלמו, ושאתם מסכימים עם מה שאתם עושים ומאמינים וחושבים, אתם שווים יותר [הערך שלכם עולה] בעיני עצמכם. כמובן שאינכם חושבים זאת במודע, אך אם תנתחו את משמעות הרגשות שלכם תראו שבכך הם מסתכמים. כך אתם הופכים את הגאווה לאמצעי הגנה, לאמצעי להשגת מטרה. זו הסיבה שלא מספיק להיווכח שיש בכם גאווה כדי להביא לחיסולה.

ייתכן שבעבר לא הייתם מודעים לגאווה שלכם, אבל אחרי שהשקעתם מאמצים בנתיב אתם מגלים לתדהמתכם שגם אתם בעלי גאווה. אך גם אז, לא משנה כמה פעמים תאמרו לעצמכם "זו גאווה. אל תהיה יחיר", הדבר לא עוזר. יש להתקדם אל השלב הבא בהבנה-העצמית ולהיווכח בסיבה מְדוּעָה. יהיה עליכם להבין ולהפנים שאתם מאמינים באופן לא-מודע שהגאווה יכולה להשיג בשבילכם משהו, או להציל אתכם מאיזה אסון מדומיין. כאשר אתם מגלים את הטעות שבהנחה זו, אתם יכולים להיפטר מן הגאווה, מן היהירות, מן החשיבות-העצמית: הבנתם שאין בהן צורך.

על מנת לתפוס [grasp] כל זאת, חיוני להיות מודעים לחלוטין לקיומו של אותו חלק באישיותכם המטפח את המסקנה השגויה. עליכם להרחיק לכת עד שתצליחו לשמוע באופן ממשי את צווחותיו של הקול הפנימי הדורש [לקבל את] אישור [הסביבה]. עליכם להתבונן בהזדמנויות שבהן הקול הזה מדבר בקול רם מן הרגיל; עליכם להעמיד לשאלה רגשות שמעולם לא נחקרו. מה היא משמעותם ומהו הרצון שעומד מאחוריהם? רק כאשר תמצאו את התשובה תהיו מודעים לקיומו של דימוי-המון של חשיבות-עצמית בתוך נשמתכם אתם.

בדימוי-המון זה יש אתכם מצד אחד, ואת כל שאר העולם בצד השני; רגשות עדינים רבים יגלו לכם, בעת ניתוחם, שזהו בדיוק מה שקורה בתוכם; ההבנה הזו היא בעלת חשיבות עצומה, אולם זו רק תחילתו של חיפוש מתמשך אחרי עוד הבנה וקשרים [connections]. תראו איך הדימוי הזה מביא אליכם שלל קונפליקטים ובעיות. כל עוד אינכם יודעים עד כמה מצב מסוים [a condition] הוא מזיק, חסר לכם המניע להיפטר ממנו; וכל עוד אינכם מודעים לקיומו אפילו, איך תוכלו לראות את השפעות המצב ותוצאותיו? תחילה עליכם לפתח מודעות למצב הבסיסי והאוניברסאלי הזה בתוך עצמכם, ואז עליכם להתחבר לתוצאותיו ולקשר ביניהן לבין קונפליקטים שונים. אז תתחילו לראות רבות מן הבעיות שלכם באור חדש לחלוטין, ותיווכחו שרבים מן הקשיים שלכם לא היו מחויבי המציאות אילו הייתם משוחררים מן התפיסה השגויה המסוימת הזו.

דימוי-המון זה לובש צורות רבות בלא-מודע שלכם. לפיכך, הצורה החיצונית שבה הוא מתבטא משתנה אף היא. אנשים מחפשים הערצה בדרכים שונות. אדם אחד עשוי להאמין שעושר חומרי יגביה את שיעור קומתו בעיני העולם. אצל אחר, ערכים אחרים ישמשו להשגת הערצה ואישור. אוכל לומר שמרבית חבריי נופלים לקטגוריה השנייה. אצל אנשים מסוימים האמצעי להשגת הערצה ואישור עשוי להיות הישג מסוים או כישרון כלשהו. אצל אחרים האמצעי עשוי להיות אופי טוב, הגינות, נאמנות, אינטליגנציה. אצל הרוב, האמצעי הוא שילוב של תכונות רבות שאמורות לשרת תכלית זו. יש אפילו קטגוריה של אנשים העושים שימוש בצרות שלהם/במזלם הביש כדי להשיג אהדה – ואהדה, כמובן, גם היא מסמלת אישור. גם זרמים חולים אחרים משפיעים על הדימוי ומעוותים אותו לכיוון מסוים. הדימוי אומר שללא אישור מהעולם סביבכם, אתם אבודים.

אתם מאמינים שהקרע המוצקה תישמט תחת רגליכם, שכל עולמכם עומד או נופל על מה שחושבים עליכם אנשים אחרים. שוב, אני מבקש מכם לא להתבלבל ולחשוב שהביטוי [מניפסטציה] ההפוך הוא תגובה בריאה. [כאשר אדם מכריז] "לא אכפת לי מה אנשים אומרים", זו התמרדות; והיכן שקיימת התמרדות, עדיין קיים שיעבוד. ההתמרדות מנסה לשבור את הכבלים ולהשתחרר, אך היא בוחרת בדרך הלא נכונה. אתם מאמינים שאתם מתמרדים נגד עולם שמנסה לכפות עליכם דפוסי התנהגות, אך גם זוהי טעות. המרד הוא למעשה נגד התלות שלכם בדעת העולם. לפיכך, התרופה טמונה בגילוי מדוע אתם משועבדים באופן הזה; איזו תפיסה שגויה מובילה אתכם אל השיעבוד. אז ורק אז תוכלו להשתחרר מן השיעבוד והכפייה, בלי הצורך למרוד עוד. יחדל גם הצורך להשקיע מאמצים כואבים בניסיון להשיג משהו שלא יושע אתכם. כמו כן, בתלות מסוג זה, אתם מאבדים את הנאמנות לעצמכם לעתים תכופות, ודבר זה יותר מכל דבר אחר גורם לרגשי נחיתות. לעתים קרובות לא ניתן לעשות את שני הדברים, גם לרצות את העולם וגם להיות נאמנים לעצמי הפנימי ביותר ולתוכנית החיים הפנימית שלכם. גם לא ניתן לרצות את כולם. אך מאחר שאתם תלויים כל כך באישור, בכל פעם שעליכם לנקוט עמדה שלא יכולה להתקבל על הכול, הנשמה שלכם נכנסת לאי-שקט [gets into a turmoil]. אלה ועוד רבים אחרים הם הקונפליקטים שעולים מתוך דימוי-ההמון של חשיבות-עצמית.

קל לראות שאשליית-המון זו, הקיימת בכל אדם, עשויה מדי פעם לדחוף [compel] אתכם למכור את נשמתכם. הדבר עשוי לקרות בדרכים רבות וסמויות, ואעז לומר שאין אדם שלא נהג כך לעתים. אני מבטיח לכם שאין יוצאים מן הכלל בעניין זה, לא כאן ביניכם ולא בשום מקום אחר. אולם עליכם למצוא אישית את החלק בכם אשר משועבד לדימוי. לכל הפחות תמצאו מספר תחומים בתוכם שם קיים הדימוי – לא משנה עד כמה סמוי, עד כמה חבוי או מכוסה במניעים ראויים וברציונליזציות מתקבלות על הדעת. ככל שצורת הביטוי סמויה יותר, כך יהיה קשה יותר למצוא את החלק הנגוע, אבל אם אתם רוצים בכך באמת, אתם תמצאו אותו.

אם תתבוננו בתגובות שלכם בחיי היומיום ותנתחו אותן בכנות, תגיעו בדיוק אל הנקודה שאני מראה לכם: אתם תזהו את דימוי-ההמון שגם אתם עצמכם נגועים בו. בחלק הזה של הווייתכם אתם מרגישים בדיוק כפי שתיתרת. נסו לתת לרגשות שלכם מילים מדויקות. זה כשלעצמו יביא הקלה גדולה לנשמה שלכם. אתם יכולים להניח בוודאות שאינכם האדם היחיד שקיים בו הדימוי הזה – אתם חולקים אותו עם כל יתר בני האדם.

אתרו את השיעבוד שלכם לדעת הקהל, לא משנה עד כמה הוא סמוי. אחר כך צאו וראו מדוע אתם זקוקים לתלות ולגאווה, או למעשה, מדוע אתם חושבים שאתם זקוקים להן. תנו למסקנה השגויה להתגבש. ברגע שאתם מגיעים עד אליה, אתם מתחילים להשתחרר מן השלשלת הכבדה שכבלה אתכם אל עולם האשליה, ויכולים להתחיל בתהליך היציאה לחופשי. את זאת ניתן לעשות רק על ידי ניתוח התגובות שלכם והבנתן. לכו תמיד אל מאחורי הרגש שזה עתה חשפתם ועטפו אותו בשפה תמציתית. שאלו את עצמכם מדוע, ובהתבסס על איזה היגיון, אתם מחזיקים בשכנוע המסוים שאותו חשפתם זה עתה. נכון או לא, גלו מדוע אתם משוכנעים בדבר. בלי השכנוע, לא הייתם נאחזים בדבר לאורך זמן כה רב. ללא-מודע יש היגיון משלו כידוע לכם, אם כי זהו היגיון פגום בדרך כלל; כעת עליכם להתבונן במודע בתהליכי ההיגיון הזה, אבל הדבר החשוב ביותר הוא עצם זה שאתם חווים שהדימוי הזה קיים בתוכם.

כאשר אתם חווים את קיומו בתוככם, אתם בשלים להבין רבים מן הקונפליקטים שלכם, הכרוכים לא פעם במעשים [שמעוררים] תגובות-נגד מצד העולם, תגובות שנראות לא צודקות ולא מוצדקות. אני מבטיח לכם ידידי, תוכלו למצוא את הדימוי הזה מאחורי כל קונפליקט, חיצוני או פנימי. לפעמים לא ניתן למצוא קשר ישיר; בפעמים אחרות הקשר ברור מאוד. הדימויים האישיים שלכם קשורים תמיד לדימוי-ההמון האוניברסלי של חשיבות-עצמית.

עתה ברצוני לציין אירוע [occurrence] שכיח מאוד שקורה לכולם כמעט בצורה זו או אחרת, לפחות מספר פעמים בחייהם. האירוע הזה נעלם מעיניכם כמעט תמיד, ונדירות הפעמים שאתם רואים את הקשר בינו לבין קיומו והשפעתו של דימוי-ההמון. אולם את זה בדיוק חיוני להבין, שכן רק דרך הבנה זו ניתן למצוא פיתרון. הדוגמה הבאה אינה מכוונת לאדם מסוים. היא חלה על כולם בזמנים מסוימים, בהקשר לאירועים מסוימים.

מעטים האנשים שלא חוו עגמת נפש ואכזבה כי הרגישו נבגדים. הם הפגינו את מירב הנאמנות וההגינות ולמרות זאת, הבגינה התרחשה; ונוסף לכל, כפי שחייב לקרות, מחולל הפגיעה עוד מעיז לבוא ולטעון שהוא זה שנבגד, כדי להצדיק את עצמו. האדם הנבגד מואשם בכך שעשה בדיוק את הדבר שהוא חווה באופן כואב כל כך כקורבן. לפיכך, הכאב מוכפל. הקושי לשאת את הבגינה היה מחצית ממה שהוא אילולי האדם היה מואשם, בנוסף, בביצוע מעשה לא נאמן או לא ישר כלשהו. משניהם, כאב ההאשמה הוא הכאב המכרסם בכך יותר. האדם מחפש בתוכו, אבל אינו מצליח למצוא שום דבר להאשים בו את עצמו; ואף על פי כן, חוסר הוודאות העמוק ממשיך להתקיים. מדוע?

אתם בנתיב זה, שהפקתם רווח מן האמיתות הרוחניות הרבות ומן הלימוד דרך ערוץ זה ואחרים, יודעים שלא יכולה להתרחש תקרית/תקלה כלשהי שאותה לא גרמתם בעצמכם באופן זה או אחר. אינטלקטואלית אתם יודעים שזו האמת. אולי אתם אפילו מוצאים לכך אישור דרך התנסויותיכם האישיות. אך כאשר אירועים מסוימים מתרחשים, אתם לא רואים את הקשר בקלות. הדוגמה שצינתי עשויה להיות אחד המקרים האלה: פשוט אינכם מצליחים למצוא את נקודת הקישור בין מה שקרה לבין סיבה כלשהי בתוככם. אתם יודעים שנבגדתם והתאכזבתם, ובנוסף לכך אתם מואשמים שעשיתם משהו שלא עשיתם. העובדה היא שלא עשיתם שום דבר שניתן להאשים אתכם בו. המעשים שלכם היו נכונים, הכוונות שלכם היו הטובות ביותר.

עתה הרשו לי להראות לכם ידידי, איך דימוי-ההמון המסוים של חשיבות-עצמית, מחוזה בדימויים אישיים שונים, עשוי לשאת באחריות להתרחשות זו, שהיא כואבת במיוחד היות שאינכם רואים איך משכתם אותה אליכם. דימוי-המון זה גורם לכם להתאמץ ולהילחם כדי להיות במקום הראשון, להיות מיוחדים, על מנת שתוכלו לגבות את כל מה שהנשמה שלכם חושבת שהיא צריכה. על מנת לכבוש לעצמכם את המקום המיוחד, המעשים שלכם חייבים להיות הכל חוץ מהגונים, נאמנים או אידיאליסטיים: הם יהיו חסרי רחמים, אנוכיים – ולעתים קרובות יהיה עליכם לבגוד בעצם הדבר, או האדם, שאתם רוצים להיות נאמנים אליו. כדי לרכוש את המקום המיוחד ולקבל [את] אישור [הסביבה], אתם מרגישים את הפיתוי לעשות את עצם הדבר שממנו אתם נמנעים.

בתור אדם הגון וישר, אינכם נכנעים לפיתוי. אתם מרגישים אותו עמומות, בלי מודעות אמיתית לחשיבותו ולמשמעותו. האמת היא שהפחד שלכם להרגיש את הפיתוי ואת הרגשות העזים הוא גדול כל כך, עד שאתם ממהרים לכסות עליו. אינכם רוצים להכיר בקיומו של הפיתוי בתוככם. המצפון לא מאפשר לכם לפעול בהתאם לפיתוי, והוא גם לא מרשה לכם להיות מודעים אליו במלואו. כדי לאזן את ההשפעה עליכם של דימוי-ההמון של חשיבות-עצמית, אתם מפצים פיצוי-יתר בהפגנה מוחצנת של הצד ההגון שבכם, הצד שבכוונתכם לשמוע בקולו.

מהי התוצאה של הקונפליקט הזה? בגלל טיבו הלא-מודע של המאבק הפנימי [בגלל חוסר מודעות למאבק הפנימי], ההתרחשות החיצונית תגיב [תמיד] לצד הלא מודע והשלילי שבכם ולא לצד החיובי, אף שהחיובי ניצח במעשים החיצוניים שלכם. פועל כאן חוק בלתי ניתן לשינוי, כפי שאמרתי לכם לעתים קרובות. מבחינות מסוימות זו חוויה שכבר חוויתם בנתיב לטיהור-עצמי, אולם בתחומים רבים אינכם מסוגלים עדיין ליישם את האמת שבה. אם אינכם מבינים במודע את מלוא המשמעות של הקרב שאתם נלחמים בו, האירועים החיצוניים יתרחשו כאילו הצד האנוכי הוא זה שניצח. התוצאה החיצונית חייבת להגיב לדחף הלא-מודע.

ככל שתתקדמו בנתיב כך ילך ויתברר לכם שאינכם מתבקשים לקבל שום אמירה שלי כאילו מדובר בדוגמה. אתם תחוו בעצמכם את האמת המוחלטת שבאמירות האלה; אולם ניתן לחוות זאת רק אם קיימת בכם הכנות לחפש את הצד השלילי שאתם נלחמים נגדו בגבורה כה רבה; עליכם לאמת את קיומו ולהכיר בו. צד זה ימשיך לגרום לכם צרות צרורות עד שתמודדו איתו פנים אל פנים, תכירו בו ותרשו לו להתקיים – לא על ידי כניעה לצד השלילי, או חוסר ניסיון לשנות אותו אחרי שזיהיתם את קיומו, אלא בכך שתראו את מציאות קיומו בנקודה שבה אתם נמצאים. כאשר ראיתם את זה, תוכלו לעשות את הצעד הבא ולשאול את עצמכם מדוע קיימת בכם הנטייה השלילית. מדוע קיים הפיתוי? תמיד תגיעו לתשובה שאתם חושקים בעמדה מורמת מעם בעיני העולם, על מנת שתוכלו לשכנע את עצמכם שרגשי הנחיתות שלכם אינם מוצדקים. בעומק לבכם אתם מאמינים שאתם זקוקים לכל זאת על מנת לשרוד – לא פיזית, אלא רגשית. וכדי להשיג עמדה זו, דומה שחובה עליכם לבגוד באחרים, להיות חסרי רחמים, לא נאמנים, או אנוכיים. אולם כל עוד הכוונות הטובות שלכם מונעות מכם אף לזהות את הפיתוי, ההתרחשות החיצונית תגיב, כפי שאמרתי, אל הצד השלילי, אף על פי שלא נכנעתם לו. כל עוד אינכם יודעים זאת, אתם סבורים שנעשה לכם עוול, וחוסר הצדק שבדבר פוגע בכך יותר מאשר האכזבה מאדם מסוים.

ועדיין ייתכן שהדבר נראה לכם לא צודק. אולי תחשבו, "כל עוד לא נכנעתי לפיתוי, מדוע התוצאות צריכות להיות כאילו ביצעתי בפועל את המעשה השגוי? האם זה שהמעשים שלי נכונים הוא לא הדבר החשוב ביותר?" לא ידידי. גם רגשות הם מעשים, אף שאינם מתבטאים באותה הדרך ובאותה המהירות כמו התוצאות של מעשים חיצוניים. אף על פי כן, כל מחשבה ועמדה, בין אם מודעת או לא, היא מעשה מובהק. אך ככל שחוסר המודעות גדול יותר כך התוצאה ניכרת יותר ולפיכך מעוררת יותר השתוממות.

בהתמודדות עם הצד השלילי אתם מפגינים את הרגש האמיץ ביותר שקיים: כנות-עצמית. לפיכך אינכם צריכים להתבייש בקרב הזה שמתחולל בתוכם; הוא נזקף לזכותכם. אולם הקרב ייערך ביתר יעילות אם תאפשרו לו לחדור למינד המודע שלכם. כך תרכשו הבנה מלאה יותר לכל חוקי הנשמה, לחוקים המושלים ביחסי אנוש ולחוקי היקום. אז תחדלו להרגיש שנעשה לכם עוול והפגיעה שלכם תוסר במידה רבה. בנוסף, יש סיכוי רב ששום בגידה והאשמה לא יקרו לכם יותר, כי ברגע שהצד השלילי של הקרב שלכם חודר למודעות, הוא מאבד מכוחו.

אולם גם אם אירוע חיצוני מסוג זה ישוב ויתרחש, תרגישו אחרת לגמרי לגביו. תוכלו ללמוד רבות מן האירוע והוא יותיר אתכם מחוזקים במקום מוחלשים. ההרגשה סביבו תהיה בונה מאוד וייתכן שתצליחו להפוך-כיוון ולהפנות את מהלך האירועים לכיוון חיובי.

כשאתם חווים את קיומו של דימוי-המון זה בתוכם – לא רק אינטלקטואלית אלא גם רגשית – ומזהים את הקונספט השגוי שעמד בבסיסו וניהל אתכם עד עתה, זו עדות לכך שעשיתם צעד גדול קדימה לקראת חופש פנימי.

הדוגמה שהבאתי היא רק אחת מרבות אפשריות. האמינו לי ידידי, בכל פעם שאתם חווים משהו פוגע שאינכם מבינים, בכל פעם שאתם מרגישים שנהגו בכך באי צדק היות שאתם עצמכם לא עשיתם שום עוול לדעתכם, חפשו בכיוון הזה; שלפו [bring out] את דימוי-ההמון של החשיבות-העצמית. ניתן לעשות זאת רק אם אתם מסוגלים להרגיש בתוכם את קיומו של הצורך להיות מיוחדים, ואם אתם מבינים שאתם מרגישים כך לא מתוך רוע, לא בגלל רצון להקטין אחרים – שבאופן אוטומטי חייבים להתגמד אם הצלחתם להגדיל את עצמכם – ולא מתוך גאווה למען הגאווה, אלא מתוך הרעיון השגוי שאומר כי עבורכם, להיות מיוחדים פירושו הישרדות. כאשר תזהו נטייה זו, אתם תשחררו את עצמכם גם מהאשמות-עצמיות הרסניות. פשוט תדעו שטיפחתם קונספט שגוי, ושהישרדותכם הרגשית אינה תלויה בדעה של אחרים עליכם, אלא אך ורק בדעה שלכם על עצמכם. ככל שאתם נשמעים יותר לדעה של אחרים, כך אתם מעריכים את עצמכם פחות בעומק נשמתכם. הדבר מפעיל בתוכם מעגל קסמים שלילי, שתמיד מושתת על הנחות שווא.

שוב אני אומר: לא ניתן להבין כל זאת ברמה אינטלקטואלית בלבד; רק אלה המפתחים את ההרגל לחקור את משמעות התגובות הרגשיות שלהם יפיקו מכך תועלת. עם זאת, גם אחרים עשויים לקחת מתוך המילים האלה רשמים יקרי ערך שיוכלו להבשיל במועד מאוחר יותר, כאשר יבחרו מרצונם ללכת בנתיב.

בטרם נפנה לשאלותיכם ברצוני לומר מילים ספורות לכמה ידידים שמעולם לא מצאו את הדרך לכאן ומעולם לא יצרו קשר אישי עם הקבוצה, אבל קוראים בעניין את ההרצאות. נודע לנו שחלק מהם מנסים להגיע בכוחות עצמם לעומק נשמתם, לבד או עם חברה. ברצוני לומר להם: כוונתכם הטובה מוערכת, אך עלי לומר שלא ניתן להצליח לעשות זאת לבד, ואפילו לא עם מישהו אחר שאין לו ניסיון אישי בשיטת העבודה הזו. ההרצאות אינן יכולות להעביר את השיטה עצמה. הן נותנות לכם חומר כללי, אך הן לא יכולות ללמד את השיטה. לעבוד לבד לא יגרום לכם נזק, אבל גם לא תוכלו להגיע רחוק. לפיכך אני מציע לידידי אלה לא להסס ליצור קשר עם אותם חברים בקבוצתנו שהוכשרו להגיש עזרה. אם השיטה מעניינת אתכם באמת ואתם מעוניינים לעשות בה שימוש, למען אחרים או לעצמכם, יהיה זה הכרחי.

ועתה ידידי הבה נפנה לשאלותיכם. האם יש לכם שאלות הקשורות להרצאה זו?

שאלה: אני לא יכול/מצליח להבין באיזו חלופה לבחור בין השתיים; בין להיות תלוי בדעה של אחרים ולהתאמץ מדי להשיג [את] אישור [הסביבה], לבין לבחור בקיצוניות השנייה. אני לא יכול/מצליח לראות איך להתפשר.

תשובה: זו לא פשרה. אולי אתה מתקשה למצוא את שביל הביניים הנכון? [כן]. הרשה לי לנסות להראות לך איך זה קורה בצורה טבעית מאוד.

אינכם מצופים להחליט מהו שביל הביניים הנכון. לא תוכלו לעשות זאת. ברגע שיהיה לכם צורך לעשות זאת, כבר אז יהיה בכך משהו כפייתי. לא יכולה להיות לכם בחירה כמו: "אני אתקדם כך וכך בכיוון האחד ואז אתקדם כך וכך בכיוון השני". יהיה בכך משהו מאולץ ולא טבעי. העובדה שאתם חייבים להחליט לא אומרת שעליכם למצוא את שביל הביניים הנכון באמצעות שקילה ומדידה. תחת זאת היא בהחלט אומרת שעליכם להתמודד עם עצמכם בכנות ולשכוח לעת עתה את השאלה: "מה אני אמורה לעשות?"

אוכל לומר כי השאלה "מה אני אמורה לעשות?" מפריעה ליכולת לראות ולזהות [arriving at recognitions]. היא מונעת מכם לגלות את האמת אודות עצמכם. היא חוסמת אתכם. ראשית, אל תחשבו על כך כלל. המעשה החיצוני [שלכם] עשוי שלא להשתנות בהתחלה, גם אחרי שהצלחתם לראות ולזהות, אולם המניעים הפנימיים שלכם ישתנו. במקרים מסוימים המעשים

שליכם ישתנו אוטומטית, אך הדבר יהיה פורה רק אם הוא קורה באופן טבעי כתוצאה מצמיחה פנימית. הדבר הראשון שעליכם להתמקד בו הוא להבין את עצמכם: את הרגשות שלכם, את המניעים שלכם, את הרצונות והפחדים שלכם. כל תקרית מטרידה יכולה להפגיש אתכם עם כל הדברים האלה.

בנקודה מסוימת ב[מסע אל ה]זיהוי-העצמי [self-recognition], אתם מתעוררים ורואים את התפיסות השגויות שאתם מטפחים באופן לא מודע. בכל פעם שתפיסה שגויה כלשהי חוזרת ומופיעה, אם אתם מצליחים להתבונן בה ובכך להיות יותר ויותר מודעים אליה, כך תהיו פחות ופחות תחת שיעבוד וכפייה. אם אתם מבינים את המסקנה השגויה שלכם, תהיו מודעים יותר למסקנה הנכונה; אם תמשיכו בדרך הזו, תלך ותגבר בתוככם היכולת להתבונן בתגובות הרגשיות שלכם וכך תבינו אותן טוב יותר. תגיע אז הנקודה שבה תיווכחו שהתפיסה השגויה שלכם היא חסרת תועלת ומזיקה. כאשר היא תופיע, השליכוה לפח – לא כלפי חוץ, אלא באופן אמיתי בתוך עצמכם – ותהיו חופשיים. ההיאחזות בתפיסות שגויות תמיד נובעת מתוך הנחה שגויה, ההנחה שהתפיסה השגויה מועילה לכם ומגינה עליכם. אחרי שתבינו שלא כך, תחדלו להיאחז בתפיסות שגויות. תהיו מסוגלים לומר לעצמכם: "אני כבר לא זקוק לאישור [מאחרים] באופן כה נואש עד כדי לפגוע בעצמי, להפסיק לעתים להיות נאמן לעצמי, או להדוף את התלות ולמרוד בה. אני יכול כעת לעמוד על שתי רגליי. חיי הפנימיים וערפי אינם תלויים באחרים. הם תלויים בכבוד-העצמי שלי עצמי, שאותו אני יכול לקדם ולחיות לפיו רק דרך מודעות עצמית מלאה". אחרי שתרכשו את החופש הזה, שביל הביניים הנכון לא יהיה חידה שעליכם לעמוד על פיצוחה; הוא יתפתח באופן טבעי, בלי כל מחשבה מצדכם. הדרך הנכונה תופיע מעצמה משום שאינכם צריכים עוד להוכיח משהו למישהו אחר, או לעצמכם.

הנטייה לפתח תלות גדולה מדי בדעות של אחרים מעידה על הצורך להוכיח משהו לאנשים אחרים; ואם אתם מורדים בכבלים האלה, עוברים לקיצוניות השנייה ומכריזים בהתנגדות "לא אכפת לי", הדבר מעיד על הצורך להוכיח משהו לעצמכם. שני הקצוות [both extremes] מעידים על הניסיון להוכיח משהו. כאשר הצורך להוכיח משהו יחדל להתקיים בתוככם, שביל הביניים הנכון יהיה טבעי כמו לנשום. האם אתם צריכים לחשוב כדי לוות את כמות האוויר שנכנסת לריאות שלכם? לא. אתם נושמים אוטומטית. זהו תהליך טבעי לחלוטין. מצאתם את שביל הביניים הנכון בלי שהיה עליכם לשקול ולבחור: לא יותר מדי חמצן ולא פחות מדי, אלא את הכמות המדויקת לשמירה על בריאותכם. אותו הדבר תקף לכל תהליכי הנשמה. האם אתם מבינים?

שואל: ובכן, במידה מסוימת. אני תוהה האם כל זה תקף אינטלקטואלית כמו גם רגשית?

תשובה: מעטים בלבד חושבים אינטלקטואלית על דימוי-המון זה יקירי. רק לעתים נדירות הדימוי נמצא על פני השטח, היות שמעצם טבעם, כל הדימויים אינם מודעים. תוכלו לשאול כל אחד באקראי האם הוא מאמין באינטלקט שלו שחיו ואושרו תלויים במה שחושבים עליו אנשים אחרים. כולם מעדיפים שאחרים יחשבו עליהם טובות; טבעי שכך. אולם דרגת התלות, תוצאותיה ועד כמה רחוק ילך האדם כדי לעמוד בדרישות הדימוי, אלה בדרך כלל לא-מודעים כלל, עד שהאדם נוטל על עצמו לבצע חיפוש-עצמי רציני בכיוון זה.

שואל: אני מרגיש במודע ובמובהק שדעתם של אחרים חשובה מאוד.

תשובה: אני תוהה האם אתה מבין באופן מודע, באיזו מידה דעתם של אחרים חשובה לך, ומה התלות בדעתם גורמת לך לעשות או לוותר ולא לעשות [do or forsake]. אולם ככל שהתשובה מודעת יותר כך תצאו נשכרים, במובן זה שתוכלו לחשוב באובייקטיביות.

שואל: חשבתי שהקושי הוא גדול יותר אם המסקנה השגויה הרחיקה לכת עד כדי כך שהיא חדרה, בנוסף לרגשות, גם לאינטלקט?

תשובה: להפך. האינטלקט נגיש יותר לטיעונים הגיוניים [reasoning]. ברגע שהצלחתם להבין, ברגע שהאינטליגנציה [או יכולת החשיבה] מתחילה לעבוד, יש לכם אפשרות לתקן את הקונספט השגוי; אך אם אתם משוכנעים במודע שדבר כלשהו הוא הדבר הנכון, יהיה קשה לפרוץ את החומה המפרידה בין ההיגיון לרגש. ההתנגדות להתייצב מול העובדה שהדעה [הלא-מודעת] שלכם לא תואמת את המחשבות המודעות וההגיוניות שלכם היא מכשלה. אולם לא תיאלצו להיאבק במכשלה זו אם תודו בפני עצמכם שאתם מחזיקים בתפיסה שהיא שגויה.

שאלה: אני רוצה בבקשה לשאול, איך משפיע דימוי-המון זה על דימוי-האל של האינדיבידואל?

תשובה: לדימוי-אל צורות רבות, אך בכולן, הקשר בין דימוי-ההמון של חשיבות-עצמית לבין דימוי-האל הוא זה: יצירת קונפליקט נוסף בנפש/פסיכה. ככל שדימוי-ההמון של חשיבות-עצמית הוא חזק יותר וככל שדימוי-האל חזק יותר, כך האישיות תהיה מופרעת יותר [disturbed], בגלל הקונפליקט בין שני צרכים כפייתיים [compulsions] אשר פועלים אחד נגד השני וגורמים לקצר-חשמלי. במקרים קיצוניים פחות [less crass], שבהם אחד הדימויים הוא חזק הרבה יותר מהאחר, עדיין יהיה קונפליקט

כמובן; הוא ייצור הפרעות רבות, אך כל הפרעה תהיה קשורה לקונספט שגוי מסוים אחד. אולם כאשר דימוי-האל ודימוי-ההמון של חשיבות-עצמית פועלים זה נגד זה [מתנגשים זה בזה], האדם שנמצא בקונפליקט זה אינו יכול להתמודד עם החיים עוד.

קיומם של שני הדימויים גם יחד מוליד מעגל קסמים שלילי. זרם אחד הוא: "אני צריך להיות במקום הראשון, אני צריך התייחסות מיוחדת". עקב דימויי-המון דתיים אודות אלוהים, האדם מרגיש אשם ונחות אף יותר. אשמה אינה יכולה לתקן מצב זה; ניתן להביא לתיקונו רק אם אתם מבינים את סיבתו. ככל שאתם מרגישים אשמים יותר, כך אתם מעיזים-פחות לבדוק את סיבת המצב, וגובר בכך הרצון הכפייתי להפנות את המבט מן העמדה השגויה ובכך, כביכול, לגרום לה להיעלם. כך נוצר מעגל הקסמים השלילי הבא: ככל שאתם מרגישים אשמים יותר כך אתם זקוקים יותר לאישור, מתוך האמונה שהוא יקל על רגשי האשמה והנחיתות שלכם. וככל שמתגברת הזעקה שלכם לאישור, כך אתם מרגישים אשמים יותר. הקונפליקט מתעורר בגלל שני כיוונים שונים: כיוון אחד הוא דימוי-האל, הכיוון האחר הוא העצמי האמיתי בכך, אשר רושם לעצמו את כל הדברים ומתבונן בהם, ומנסה להעביר לכם [את המסר] שטעתם, שאתם הולכים בדרך הלא-נכונה. אולם קולו של העצמי האמיתי מתפרש אצלכם לא נכון ואתם מזהים אותו כקולו של דימוי-האל. כך אתם נקרעים בין שני צדדים מנוגדים המושכים אתכם לשני כיוונים שונים בניסיון להרחיק אתכם מדימוי-ההמון של חשיבות-עצמית: הצד של העצמי האמיתי והצד האשלייתי, אשר כפוף לדימוי-האל הכוזב, אינם עולים בקנה אחד, הם לא חיים בשלום. האם אתה מבין? [כן]. קבלו את ברכתנו. קבלו מאיתנו את הכוח לחפש את אותו החלק בכך שגורם לכם צרות רבות כל כך. זהו החלק בכך שבו אתם מפרידים את עצמכם מאחיהם בני האדם, מתוך מסקנות שגויות, בגלל צרכים דמיוניים. מצאו חלק זה, וכל ההשקפה שלכם תשתנה. הראייה שלכם תהיה אובייקטיבית, אתם תהיו במציאות. עצם המודעות לאותו חלק בהווייתכם שבו אתם לכודים בדימוי-ההמון, תשנה את חייכם.

קבלו את אהבתנו וברכותינו, כל אחד מכם. המשיכו בנתיב ההתמרה, צמחו בו, עלצו בו. היו בשלום, היו באלוהים!

נערך על ידי ג'ודית וג'ון סאלי

למידע איך למצוא ולהשתתף בפעילויות של נתיב ההתמרה ברחבי העולם, אנא כתבו:

The Pathwork® Foundation
PO Box 6010
Charlottesville, VA 22906-6010, USA
Call: 1-800-PATHWORK, or
Visit: www.pathwork.org

ההודעות הבאות נועדו להדריך אתכם בשימוש בשם Pathwork® ובחומר המובא בהרצאה זו. שם רשום לצורכי מסחר ומתן שירותים

Pathwork® (נתיב ההתמרה) הוא סימן רשום בבעלותה של The Pathwork Foundation (הקרן לנתיב ההתמרה) ואין לעשות בו שימוש בלי היתר מפורש בכתב מאת הקרן. הקרן עשויה, על פי שיקול דעתה הבלעדית, לאשר שימוש בסימן Pathwork® על ידי ארגונים או בני אדם אחרים, כגון ארגונים מסונפים וסניפים.

זכויות יוצרים

זכויות היוצרים לחומר של Pathwork Guide – המדריך לנתיב ההתמרה – הם רכוש הבלעדי של קרן Pathwork. שכול הרצאה זו מותר רק עם עמידה בתנאים של מדיניות הסמל המסחרי וסימון המוצר וזכויות היוצרים של הקרן, אך אין לשנות או לקצר את הטקסט בשום צורה שהיא, וגם אין להסיר את סמלי זכויות היוצרים, הסימן המסחרי וסמל המוצר או כל הודעה אחרת. גביית תשלום מותרת אך ורק על עלויות השכפול וההפצה. כל אדם או ארגון העושים שימוש בסמל המסחרי של הקרן לנתיב ההתמרה נחשב כמי שהסכים לעמוד במדיניות הסמל המסחרי, סימון השירותים וזכויות היוצרים של הקרן. להשגת מידע או עותק של המדיניות, נא ליצור קשר עם הקרן.